

- II. Δεύτερος λόγος αναίρεσης: παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 — μη εφαρμογή της αρχής της ειδικότητας
4. Το Γενικό Δικαστήριο χαρακτήρισε, με υπερβολικά ευρύ τρόπο, τα επίμαχα εμπορεύματα ως φθηνά προϊόντα τρέχουσας καταναλώσεως, της αγοράς των οποίων δεν προηγείται μακρά περίοδος περισκέψεως. Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού το εσφαλμένο συμπέρασμα ότι το ενδιαφερόμενο κοινό θα επεδείκνυε μικρό βαθμό προσοχής, ιδίως όσον αφορά τα χαρακτηριστικά της συσκευασίας.
  5. Το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε, αντιθέτως, να εξετάσει, όσον αφορά τα συγκεκριμένα προϊόντα (ήτοι προϊόντα ζαχαροπλαστικής, σοκολάτες, προϊόντα σοκολάτας, προϊόντα ζύμης και παγωτά), τι επίπεδο προσοχής επιδεικνύουν οι καταναλωτές και ποιον ρόλο διαδραματίζει η συγκεκριμένη συσκευασία η οποία φέρει το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση. Το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξετάσει τη συνήθη περίπτωση αγοράς των εν λόγω προϊόντων.
  6. Καθώς δεν έλαβε υπόψη τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των επίμαχων εμπορευμάτων, το Γενικό Δικαστήριο δεν εφάρμοσε την αρχή της ειδικότητας. Αν το Γενικό Δικαστήριο δεν είχε υποπέσει σε πλάνη, θα είχε λάβει υπόψη ότι οι καταναλωτές των επίμαχων εμπορευμάτων ειθίσαι να επιδεικνύουν υψηλό βαθμό προσοχής στα χρώματα, στο σχήμα και στον σχεδιασμό της συσκευασίας. Οι καταναλωτές των επίμαχων εμπορευμάτων δεν θα αντιμετώπιζαν καμία απολύτως δυσχέρεια για τον προσδιορισμό της πηγής των προϊόντων αποκλειστικώς βάσει του συνδυασμού των γραμμών, των χρωμάτων και των σχημάτων που περιέχει το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση.

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

Αναίρεση που άσκησε στις 4 Αυγούστου 2016 η Wolf Oil Corp. κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (μονομελές τμήμα) την 1η Ιουνίου 2016 στην υπόθεση T-34/15, Wolf Oil Corp. κατά Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Υπόθεση C-437/16 P)

(2016/C 428/05)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Wolf Oil Corp. (εκπρόσωποι: P. Maeyaert και J. Muyltermans, advocaten)

Ανααιρεσίβλητο: Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 1ης Ιουνίου 2016 στην υπόθεση T-34/15·

— να ορίσει ότι το Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η πρωτοδίκως παρεμβαίνουσα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα, καθώς και να τους καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα της αναηρεσείουσας.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Με την αίτησή της αναίρεσης, η ανααιρεσείουσα (στο εξής: Wolf Oil) ζητεί από το Δικαστήριο να αναρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 1ης Ιουνίου 2016 στην υπόθεση T-34/15 (στο εξής: ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή που η Wolf Oil είχε ασκήσει κατά της αποφάσεως του πέμπτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: EUIPO) της 31ης Οκτωβρίου 2014 (υπόθεση R 1596/2013-5). Η αίτηση αναίρεσης βασίζεται σε δύο λόγους αναίρεσης.

Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, η Wolf Oil υποστηρίζει ότι η ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν παραθέτει ορθή αιτιολογία και βασίζεται σε παραμορφωμένα αποδεικτικά στοιχεία, κατά το μέρος που με αυτήν δεν δόθηκε απάντηση σε σειρά επιχειρημάτων που είχε προβάλει η Wolf Oil, καθώς και σε σειρά ανακολουθιών που αυτή είχε επισημάνει, προκειμένου να στηρίξει τον λόγο ακυρώσεως ως προς το ότι το EUIPO είχε εφαρμόσει εσφαλμένως το κριτήριο του κινδύνου συγχύσεως (άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β') κατά τον κανονισμό (ΕΚ) για το σήμα της ΕΕ (¹) (όπως πρόσφατα τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 2015/2424 (²)) (στο εξής: κανονισμός για το σήμα της ΕΕ).

Με τον δεύτερο λόγο αναφέσεως, η Wolf διατείνεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αντικείται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού για το σήμα της ΕΕ, καθόσον βασίζεται σε εσφαλμένη εφαρμογή της αρχής του κινδύνου συγχύσεως. Ο συγκεκριμένος λόγος αναφέσεως υποδιαιρείται σε τρία σκέλη. Με τα πρώτα δύο σκέλη του δευτέρου λόγου αναφέσεως, προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία του καθιερωμένου στη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου και του Δικαστηρίου κανόνα ότι εννοιολογικές διαφορές μεταξύ δύο σημάτων δύνανται, σε ορισμένο βαθμό, να εξουδετερώσουν τις οπτικές και φωνητικές ομοιότητές τους. Με το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναφέσεως, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση βάλλεται κατά το μέρος που, κατά τη σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, δεν ελήφθη υπόψη η πραγματική χρήση των σημάτων στην αγορά.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΕ) 2015/2424 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2015, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα και του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα, και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 2869/95 της Επιτροπής σχετικά με τα πληρωτέα τέλη προς το Γραφείο Εναρμόνισης στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΕΕ L 341, σ. 21).

**Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Bundesgerichtshof (Γερμανία) στις
11 Αυγούστου 2016 — Roland Becker κατά Hainan Airlines Co. Ltd**

(Υπόθεση C-447/16)

(2016/C 428/06)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesgerichtshof

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων και αναιρεσείων: Roland Becker

Εναγόμενη και αναιρεσίβλητη: Hainan Airlines Co. Ltd

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει, επί μεταφοράς επιβατών πραγματοποιούμενης με δύο πτήσεις χωρίς σημαντικής διάρκειας παραμονή στους αερολιμένες μετεπιβίβασης, να θεωρείται ως τόπος εκπληρώσεως της παροχής κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 ⁽¹⁾, ο τόπος αναχωρήσεως της πρώτης πτήσεως, ακόμη και στην περίπτωση που η προβαλλόμενη με αγωγή αξίωση αποζημιώσεως κατά το άρθρο 7, του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004 ⁽²⁾ αφορά ανώμαλη εξέλιξη σχετική με τη δεύτερη πτήση και η αγωγή στρέφεται κατά του αντισυμβαλλομένου στη σύμβαση μεταφοράς, ο οποίος αποτελεί τον πραγματικό αερομεταφορέα της δεύτερης, όχι όμως και της πρώτης πτήσεως;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ L 12, σ. 1).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 261/2004, του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, για τη θέσπιση κοινών κανόνων αποζημιώσεως των επιβατών αεροπορικών μεταφορών και παροχής βοήθειας σε αυτούς σε περίπτωση αρνήσεως επιβίβασης και ματαιώσεως ή μεγάλης καθυστέρησης της πτήσεως και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 295/91 (ΕΕ L 46, σ. 1).

**Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Bundesgerichtshof (Γερμανία) στις
11 Αυγούστου 2016 — Mohamed Barkan, Souad Asbai, Assia Barkan, Zakaria Barkan, Nousaiba
Barkan κατά Air Nostrum L.A.M. S.A.**

(Υπόθεση C-448/16)

(2016/C 428/07)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Bundesgerichtshof